



Sygn. akt IV KK 194/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Małgorzata Gierczak

w sprawie M. M.

oskarżonego z art. 90 w zw. z art. 48 ustawy z 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.)
w dniu 19 maja 2021 r.

kasacji Prokuratora Generalnego, wniesionej na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 13 stycznia 2021 r., sygn. akt III K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i – na podstawie art. 5 § 1 pkt 4
k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. – umarza postępowanie, a kosztami
postępowania obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R., wyrokiem z 13 stycznia 2021 r., warunkowo umorzył
postępowanie karne przeciwko M. M. o czyn z art. 90 w zw. z art. 48 ustawy z 7
lipca 1994 r.- Prawo budowlane (dalej: Pr.bud.) popełniony w 2016 r. na okres roku

próby, orzekając nadto wobec niego świadczenie pieniężna w kwocie 500 zł; wyrok ten uprawomocnił się 21 stycznia 2021 r.

Kasację od wskazanego wyroku w całości na korzyść oskarżonego złożył Prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 4 § 1 k.k. oraz art. 341 § 2 k.p.k. w zw. z art. 66 § 1 k.k. polegające na zaniechaniu uwzględnienia, że art. 90 Pr. bud. z dnia 19 września 2020 r. utracił moc obowiązującą, a w związku z tym zachowanie oskarżonego realizował jedynie znamiona wykroczenia z art. 93 pkt 13 Pr.bud. W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania „na podstawie art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 45 § 1 k.w.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja - choć do jej *petitum* wkraść się błąd (ujemne przesłanki postępowania w sprawach o wykroczenia określa wszak art. 5 § 1 k.p.w., a nie art. 5 § 1 k.p.k.) – zasługiwała na uwzględnienie w całości na posiedzeniu bez udziału stron z racji oczywistej zasadności (art. 535 § 5 k.p.k.).

Trafnie wskazał skarżący, że uwagi Sądu właściwego uszła zarówno utrata mocy obowiązującej art. 90 Pr.bud. z dnia 19 września 2020 r., jak i konieczność zakwalifikowania zachowań określonych w art. 48 ust. 1 Pr.bud. jako wykroczeń z art. 93 pkt 13 Pr.bud. Zmiany w tym zakresie zostały wprowadzone przepisami art. 1 ust. 58 i 59 pkt 9 ustawy z 13 lutego 2020 r. nowelizującej Prawo budowlane (Dz.U 2020.471).

Zatem w dacie wyrokowania, gdy upłynął już nawet najdłuższy możliwy 3-letni okres przedawnienia wykroczenia (art. 45 § 1 k.w.), należało w oparciu o art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. postępowanie umorzyć. Tak się nie stało i dlatego zarzut skarżącego okazał się w pełni zasadny. Sądowi Najwyższemu w tej sytuacji nie pozostawało nic innego, jak tylko uchylić zaskarżony wyrok i umorzyć postępowanie z uwagi na ustanie karalności wykroczenia; nie sprzeciwiała się temu treść art. 45 § 2 k.w., jako że w dacie składania kasacji okres przedawnienia już upłynął (zob. uchw. SN z 7 czerwca 2002 r., I KZP 15/02, OSNKW 2002, z. 7-8, poz. 49).

O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 119 § 2 pkt 1 k.p.w.

